

dagen fra at være et fromt Duffe maa fylde lidt mere i Lommen og blive til et bestemt Forlangende.

Det. Hansen: Det forekommer mig, at de Vædringer, som Udvalget har stillet, utvivlsomt ere Forbedringer, men jeg har dog nogle Betænklichkeiten med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 5 til § 9, som jeg straks skal komme til. — Jeg kunde ganske vist have ønsket, at Udvalget havde taget flere Sider af Sagen frem og da navnlig havde været betænkt paa, om ikke Sundhedsraadet, hvor det gælder om at optræde konsultativt, responderende, skulde forstærkes enten med det medicinske Fakultet eller paa anden Maade med Lægekræfter. Jeg har ikke villet stille Vædringsforslag derom, da jeg ikke havde stor Udset til at føre det igennem, men det er jo muligt, at det Spørgsmaal vil komme frem, inden Sagen endelig forlader Rigsdagen.

Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 5 til § 9 skal jeg erkende, at det utvivlsomt er en Forbedring mod det, Lovforslaget indeholder i andet Stykke angaaende Beværelsen af jus practicandi. Men det forekommer mig, at det egentlig ikke er Stedet her i Loven angaaende et overordnet Sundhedsraad at give saadanne Bestemmelser om de materielle Vilkaar, der skulde være til Stede, for at en Læge kan forbyde sin jus practicandi. Det hører hjemme i en Lov om Lægenæringen, eller hvad man vil kalde den, blandt reglementariske Bestemmelser for Læger; men at tage dem ind her i en Lov, der i Virkeligheden kun vedrører det overordnede Sundhedsraad, er ikke ret paa sin Plads. Naar Udvalget har ment, at man ikke behøver at tage Bestemmelser om Apothekere og Jordemødre i denne Lov, ja, endogaa har ladet Bestemmelserne derom i § 9 gaa ud, idet det henviser til, at en sliq Bestemmelse maa findes i den øvrige Apotheker- og Jordemoderlovgivning, gælder jo utvivlsomt det samme om Lægerne. Over for det praktiske Hensyn, at man ikke har saadanne Bestemmelser om Lægerne, skal jeg bemærke, at der er vistnok mange Bestemmelser, man savner med Hensyn til Lægevirkomheden, og som man kunde ønske, men som mere passende kunde gøres til Genstand for en særlig Lov. Jeg tror, at det har Betænklichkeiten, som det ogsaa har vist sig i Formuleringen af dette Vædringsforslag her i denne Lov at ville give baade materielle og processuelle Bestemmelser om, hvorledes Spørgsmaalet om en Læges Fortæbelse af jus practicandi skal gennemføres. Der er, forekommer det mig, ikke nogen

Nødvendighed for at optage det her i denne Lov. Det maatte naturligvis blive Genstand for den meget ærede Ministers Overvejelse, om der kunde og burde gives en særlig Lov samtidig med denne eller hurtigt derefter, hvis man mener, at der er Mangler, der kunne afhjælpes. — Men naar man nu bortser fra disse mere formelle Betænklichkeiten, skal jeg erkende, at det er en stor Forbedring, at der gives Lægen Ret til at forlange, at Spørgsmaalet om hans Fortæbelse eller Bevarelse af jus practicandi skal indbringes for Domstolene. Jeg skal ikke gentage Diskussionen fra 1ste Behandling lige over for den ærede Ordfører. Han mener jo, at den Ordning, hvorefter Justitsministeren bliver den afgørende egenlig er den bedste; men da han har været med til at stille dette Vædringsforslag, er der ingen Grund til at diskutere videre derom. Jeg skal ogsaa erkende, at det er rigtigt, at det overlades til Lægen at træffe sit Valg, idet der utvivlsomt vil være mange Tilfælde, hvor det vil være ubehageligt for ham at faa sit Forhold gjort til Genstand for Undersøgelse i en kriminel Sag, en Justitslag, saaledes at alle hans personlige Forhold blive overgivne til offentlig Behandling og vel endogaa Genstand for Kommentarer i Pressen. Det kan naturligvis ofte være meget ubehageligt for Lægen, og foretrækker han derfor at faa Spørgsmaalet afgjort administrativt, bør man ikke forhindre ham deri.

Hvad jeg har at bemærke til denne Vædring, er væsentlig formelle Betænklichkeiten, som jeg vil tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs og Justitsministerens Overvejelse nemlig, om der ikke er Mangler ved Formuleringen af Vædringsforslaget, som man mulig kan rette ved 3dje Behandling. Jeg finder det saaledes ikke korrekt, at man først, hvor der er Tale om det Tilfælde, at Domstolene skulle afgøre Spørgsmaalet om Fortæbelse af jus practicandi, i Vædringsforslaget fastsætter de materielle Vilkaar og Forudsætninger for, at Lægen kan berøves denne Ret. Det ser ud, som om de Regler, Udvalget stiller op i Slutningen af sit Vædringsforslag, kun vedrøre Domstolene, og som om der kun skal tages Hensyn til dem, naar Sagen skal afgøres ved Dom, medens derimod ved Sundhedsraadets og Justitsministeriets Overvejelse disse Hensyn i hvert Fald ikke skulle være bindende, men at Sundhedsraadet og Justitsministeriet skulle have et frit Slør. Jeg antager dog, at det er Udvalgets Mening, at de Momenter, der ere nævnte i Slutningen af Vædringsforslaget, ogsaa skulle være bestemmende for Sundhedsraadet og